

15.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Ba ngày 2/3/1976.

Buổi sáng Nguyễn bắt ngờ đến sớm. Tôi thương chàng quá khi thấy chàng e dè rằng không biết có đã làm hỏng chương trình tôi sáng nay không? Thương chàng khi mà cho đến tận lúc này, chàng vẫn còn tỏ ra tôn vinh vọng ngưỡng con người tôi nhiều hơn là đặt xuống ngang hàng với chàng.

Trong phòng đợi bác sĩ, tôi thật cảm động vì cái thái độ nhẹ nhàng của Nguyễn như thể chàng đối cho một người vợ yếu đuối yêu thương nhất.

Tuy nhiên trong quán *café* tiếp đó, nỗi buồn bất chợt lại vây kín tâm tư khi nghe Nguyễn tỏ bày *sự chênh lệch khác biệt giữa cả hai*. Đây cũng là một sự thật đáng buồn! Dưới mắt Nguyễn, tôi vẫn còn là người đàn bà xa lạ quá mà đôi lúc, chàng thú nhận vẫn chưa hiểu rõ được để phải thật đau khổ theo điều ấy. Chàng nói:

“Chỉ vì Nguyễn yêu Mẫn chân thật nên mới đặt cả hai chúng mình lên bàn cân để tìm xem ưu, khuyết điểm ở đâu. Nếu không, Nguyễn đâu cần gì phải tự làm khổ mình như vậy.”

Tôi thật lạ lùng không tưởng ra điều ấy. Có lẽ xưa nay tôi hồ hững quá nên không hiểu rõ được con người chàng. Vì vậy sáng nay nghe chàng nói lên cái *mặc cảm xa cách* đôi lúc trong tâm tư, tôi đâm lạ lùng hẳn.

Giọng Nguyễn dè dặt:

“Mẫn thật nhỏ nhẹ, nhưng sao lúc nào cũng như rơi vào trạng thái lãnh đạm với tất cả những gì chung quanh đang hiện hữu...”

Chàng ngưng tiếng, sau nói thêm, điệu ngán ngại:

“... *luôn với tình yêu của Nguyễn*. Đôi khi Nguyễn thấy Mẫn như thật vời vợi xa...”

Rồi bỏ lửng câu nói.

Tôi không lạ theo những lời Nguyễn. Điều hồ hững này trong bản chất tôi, *đã từng nhiều người nói lên nhận xét*.

Nguyễn tiếp:

“Với Mẫn, phải là người đàn ông nào thật già dặn kinh nghiệm sống mới có thể yêu và giữ được Mẫn. *Nguyễn chưa xứng đáng*. Nhưng Nguyễn tự an ủi mình giống như anh chàng trong tác phẩm của Nerval, mê Mẫn mơ màng... nên cũng không thắc mắc chi cả.

Tuy nhiên nếu giả tử chúng mình có Trân Sa mà Mẫn vẫn cuu mang một đời sống nghề nghiệp *khác với đời sống gia đình*, chắc là chỉ khổ, mà kẻ khổ nhất là Nguyễn.”

Đôi mắt Nguyễn trông buồn dại hẳn đi sau câu nói.

Tôi nhìn sững chàng, khuôn mặt thanh tú yêu dấu, thốt liên tưởng rằng nếu đời đời được ở cạnh nhau hẳn là chàng sẽ đem cho tôi hạnh phúc vẹn toàn nhất để không bao giờ tôi hết yêu con người ấy. Đồng thời cũng nhận ra rõ ràng “*sự đúng*” trong điều vừa bày tỏ của chàng.

Tôi lặng im ngắm Nguyễn, nghe trong lòng dậy lên niềm thương xót. Trước mặt tôi lúc này, chàng giống như một cậu bé với đôi mắt mở lớn, cái mũi thanh tú và cái miệng thật đẹp. Một cậu bé bạo gan yêu ngay một tòa lâu đài đồ nát và cố lòng xây dựng lại từng chút những nét đẹp ngày xưa. Tuy nhiên cái *bản chất trẻ thơ chưa dứt* nên một lúc nào cậu đã phải e dè khi khám phá ra đằng sau những đồ nát vẫn còn có những bí mật đáng ngại...

Buổi sáng trong quán *café*, tôi thương Nguyễn đến ngợp hồn. Trong một thoáng, tôi ao ước đem được Nguyễn trở lại những ngày tháng êm đềm *trước khi* chàng gặp tôi dạo ấy. Một thoáng, *tôi không còn chút nào muốn chiếm giữ Nguyễn* khi biết rằng lao vào tình yêu với một người như tôi tức là chàng đang bắt tay cùng nỗi bất hạnh, và với tôi, chàng chẳng thể nào tìm ra hạnh phúc bình yên.

Chàng tưởng yêu là đủ, tưởng hạnh phúc chỉ đến từ tình yêu và lòng độ lượng... nhưng đâu hay rằng tình yêu như bóng câu qua cửa sổ rồi mất hút, mà còn lại chính là nỗi dẫn vật hàng ngày trong hai tâm hồn cùng nhậy cảm cao độ theo những gì gọi là “*so le*” trong định mệnh. Và tôi thì lại không hề muốn có ngày Nguyễn sẽ nghĩ về tôi như một nguyên nhân gây nên cho chàng sự dẫn vật...

Nên thôi!... Thà bóp trái tim mình để nhìn những dòng máu đỏ ứa ra từ bốn kẽ tay xiết chặt, thà chấp nhận quay lưng cùng với nỗi cô đơn dày đặc, chứ tôi không thà chôn vùi đời Nguyễn trong những khổ đau có thể xảy ra một ngày ở tương lai.

□

“*À la Recherche du Temps Perdu...*”

Sàigòn, thứ Ba ngày 2/3/1976

Cơn mưa đầu tiên trong năm đang trút xuống thành phố.

*Hôm nay nàng đi đàn, ta ghé nhà người bạn chơi và về sớm hơn mọi bữa. Không biết trời mưa thế này, nàng đang ở đâu? Ta đang nằm nhớ lại những chuyện cũ thì trời đổ mưa nên trời dậy viết quyển truyện cho nàng. Cơn mưa đầu mùa thật ít và mùi đất xông lên ngại ngại. Giá giờ này ta có nàng cùng đi uống *café* thì tuyệt!*

Sáng nay ta đưa nàng đi thăm bệnh, bác sĩ bảo nàng có đủ thứ bệnh và cho một lô thuốc phải uống. Tim lớn, phổi nám, gan yếu, lại còn cục xương giữa ngực nữa. Trong người nàng là cả một kho sâu sắc những bệnh hoạn. Đưa nàng đi thăm bệnh, ta chẳng có cảm giác gì. Ai cũng có bệnh, ngay cả ta, nhưng ta không mon men đến phòng mạch vì e ngại lời nói chắc nịch đe dọa của vị bác sĩ. Cùng lắm chỉ đến chết thôi!

Chúng tôi thật điên loạn. Đáng lẽ ta phải ngăn cản, chăm sóc cho nàng, đàng này cả hai vẫn tiếp tục uống rượu, uống café, nói quàng xiên nhiều hơn nữa. Nhưng ta và nàng đâu còn gì để làm vui nếu thiếu đi những chất hăng nồng hứa hẹn ấy? Ta tưởng tượng một ngày nào đó ngã bệnh mà bị cấm rượu, cấm thức đêm lai rai, chắc hẳn thật là buồn!

Quả là quái đản, những món ấy dẫn cuộc sống đến chỗ tàn phai mau chóng nhưng chính lại là những thứ dinh dưỡng cho cuộc sống nhiều hơn.

Uống café trong Vườn Áo Diệu, chúng tôi trò chuyện thật sôi nổi. Ta nhắc đến sự cố gắng phiền muộn của ta trong môi trường nghề nghiệp của nàng.

Nàng ạ, ta thương nàng lắm! Nói đến việc ấy, ta thấy nét buồn phủ lướt trên nàng. Ta biết đã làm nàng buồn. Không phải rằng ta không thấy cái hảo ý tế nhị của nàng, nhưng ta chịu hết nổi với dằn vặt (dù chỉ do mình tự tạo). Ta nói để mong nàng thông cảm thật sâu sắc. Ta nhớ một lần nàng bảo, nàng đưa ta vào môi trường đàn hát để xác định với thiên hạ rằng nàng đã có người yêu, đánh đổ ý nghĩ của những người chung quanh cho rằng nàng vẫn còn giữ hình ảnh lẻ loi trong cô phòng lạnh lẽo. Ta thật cảm động và thâm tạ ơn nàng.

Nàng thật tế nhị, thật đáng yêu. **Nàng khổ một đời vì những cái tế nhị nhỏ nhất ấy.** Ta càng thấy yêu nàng hơn nữa.

Nàng ạ, “thông minh xuyên tạc tôn thiên chân”. Thương nàng, ta càng hiểu cô nhân.

Nhưng thật quá so le, ta chẳng muốn viết ra điều ấy làm gì nữa vì nó buồn bã quá. Ta và nàng đã không đủ buồn để buổi chiều đi uống rượu đăm chiêu trước khi ta đưa nàng đi đàn đó sao?

[]

Sàigòn, thứ Năm ngày 4/3/1976.

Thật là điên loạn cuồng dại! Chiều nay chúng tôi lại tiếp tục giỡn mặt với sức khoẻ bằng cách đi uống rượu lai rai. Nghĩ lại, thật tình ta không muốn say sưa tệ hại như thế, nhưng buổi chiều đẹp quá, thời gian dài quá, ta và nàng đâu biết làm gì hơn ngoài chuyện uống rượu khiến sầu? Thứ nước làm đôi lá gan khô héo nhưng nó mở ra cho chúng tôi những chân trời huyền mộng.

Hôm qua nàng bảo ngày 3 tháng 3 là sinh nhật anh Ngọc, nàng chúc rượu cho ta như ngày này năm ngoái nàng từng chúc rượu

cho người xưa. Ta nghe âm thầm xót xa cho nàng. Nàng còn nói, giờ này năm ngoài nàng đang đàn trong Duy Tân, đặc biệt là bài Happy Birthday. Chiều hôm qua, nàng mặc chiếc chemise đen, quần jean màu hồng. Chúng tôi đèo nhau đi quanh quất trong mưa. Trời mưa nhẹ nhưng cũng đủ làm ướt đầu tóc và chiếc áo dày. Không gian thật giá buốt khốc lốc để phải nhớ đến kỷ niệm.

Ngày 3 tháng 3 năm ngoài, nàng mừng sinh nhật anh Ngọc. Năm nay cũng ngày ấy, ta chia xẻ được gì với nàng đây?

[]

Sàigòn, thứ Sáu ngày 5/3/1976

Đêm qua đang viết dở chừng, ta chợt thấy chán nản lạ kỳ nên không thể tiếp tục được. Thật lạ! Có lẽ vì trận rượu ban chiều còn ngây ngất trong người khiến trở nên bất thường chăng?

Sáng nay ta đến với nàng thật sớm, đưa nàng đến chỗ tập đàn, và buổi chiều chúng tôi lại tiếp tục sự tàn phá sức khoẻ. Vẫn biết rượu nguy hại thật nhưng ta cũng không biết làm cách nào hơn để xóa bỏ nỗi chán nản thất vọng đang vây kín tâm tư. Uống rượu, ta bảo với nàng, có lẽ mình chết sớm, 27 tuổi. Cái tuổi đẹp nhất của một đời người. Nhưng cứ hằng ngày đốt hai lá gan bằng thứ rượu đầy chất alcohol như thế thì chỉ 25 tuổi rưỡi là ta nắm chắc bệnh ung thư gan.

(Hôm nay ta uống thật nhiều nhưng sao vẫn thấy tỉnh táo như thường. Con hỏa không dòn lên đầu mà lại phân tán ra tứ chi, nóng bỏng. Càng uống, ta càng cảm nghe như mất cảm giác đi, cơ hồ như lá gan đã mõi mòn ù lì rồi vậy. Ta không biết mình nên vui hay buồn nữa?!)

Ban trưa, lúc đứng đợi nàng ngoài ngõ, Bà Ngoại kêu ta vào nhà hỏi đôi ba câu chuyện xa xăm làm ta buồn buồn trong bụng. Té ra yêu nàng, ta thiếu nhiều điều kiện quá, những điều kiện căn bản và chủ quan nhất. Bà Ngoại thật nhỏ nhẹ tế nhị, tỷ lệ nghịch với mối băng khuâng suy nghĩ đang lớn dần trong đầu ta. Thuở tháng 11/1975 mới yêu nàng, ta đâu bao giờ phải suy nghĩ dằn vặt như hiện tại. Sự dằn vặt tang thương héo hắt.

Bà Ngoại thật có lý khi đặt ta trước một sự dày vò suy nghĩ như vậy. Nhưng sao ta thấy khổ sở cùng cực. Yêu nàng, ta chỉ có những buổi chiều uống rượu làm nghiêng ngả càn khôn, những chuyến xe chạy đuổi gió, những môi hôn nồng đượm...

Tháng 11/1975 thật thấm thiết thơ mộng, thuở ta mới gặp nàng lần đầu, thuở tình yêu đang ngất ngây trong mắt nhìn, trong vòng tay ôm. Thuở ta chỉ muốn mình nhỏ lại và thời gian ngừng trôi mãi mãi...

Tháng 4/1976, tình yêu lớn dần cùng nỗi đau khổ vô hình đang rình rập chung quanh.

Nàng ạ, nàng có hay ta đang điên đảo lắm không?

Ta chẳng nghĩ được điều gì, ngay cả lúc uống rượu, dùng chất nồng đầy sự suy tưởng đi xa. Ta chỉ thấy nàng yêu ta và ta yêu nàng,

thảm thiết. Trước mặt và sau lưng tôi đen, khuất lấp. Ta nhớ đêm nào ngồi uống café ở Tao Đàn, 20/12/1975, nàng nói, những người khác yêu nhau sao chỉ thấy toàn màu xanh hy vọng hứa hẹn, còn tình yêu chúng tôi lại đen ngòm như ly café, khôn khổ! Dalat, những ngày cuối năm giá lạnh, nàng lên dự Noel đau khổ với ta. Ngồi dưới bức Au Soir de la Vie, ta rú lên cười điên dại. Bức tranh vẽ người đàn ông úp mặt trong đôi tay trông thật thảm hại, chịu đựng cùng cực.

Rồi thế nào ta nghĩ không ra? Chỉ thấy những cuộc rượu nóng bỏng, tàn phá bày ra rõ ràng trong đầu, cơ thể héo hon bệnh hoạn, đôi mắt nàng tối đen hơn, buồn bã. Chát rượu cả hai uống vào trong bụng ngày càng gia tăng khủng khiếp, đến độ ta không tưởng được những cuộc rượu của nửa năm sau... (Buồn ở trong bụng, uống rượu vào bụng để đốt tan đi nỗi buồn. Một cách giải thích của người xưa.)

Chiều nay nàng lại kéo ta vào ăn cơm chung với mọi người trong nhà. Đây là lần thứ ba ta ăn cơm ở nhà Bà Ngoại.

Thật dị hợm! Hầu như mọi người trong bàn ăn đều tỏ vẻ khó chịu cái điều ta và nàng đều sặc sụa mùi rượu. Nàng lại bắt đầu say và mệt khi đi về nhà.

Ban trưa Bà Ngoại nói với ta bà thật ái ngại đau buồn khi mỗi đêm thấy nàng trở về say khướt. Hình như lúc ấy, ta ngồi bất động và cười, nụ cười ngu như chưa bao giờ có. (Ta đang còn say vì mấy ly rượu trắng trước đó thì phải. Khổ quá! Bà Ngoại lại tâm sự cho một tên đang ngây ngà vì men rượu về việc buồn rầu thấy nàng uống rượu!)

[]